

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 192/03-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2003 predbežne prerokoval návrh Ing. A. J., bytom P., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. V. B., P., vo veci porušenia základných práv podľa čl. 12 a čl. 23 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Pozemkového úradu v Spišskej Novej Vsi sp. zn. Č. j.: 262/92/96 z 15. mája 1996, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 S 185/96 z 29. novembra 1996 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽ 3/99 z 30. júla 1999 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. A. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. septembra 2001 doručené podanie Ing. A. J., bytom P. (ďalej len „navrhovateľ“), označené ako „Sťažnosť podľa článku 130 ods. 3 Ústavy SR pre porušenie zákona o trvalom pobyte...“, ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia rozhodnutia Pozemkového úradu v Spišskej Novej Vsi (ďalej aj „pozemkový úrad“) sp. zn. Č. j.: 262/92/96 z 15. mája 1996 a navrhol, aby ústavný súd vo veci, v ktorej bolo uvedené rozhodnutie vydané, nariadil obnovu konania, aby mohol byť uznaný za oprávnenú osobu na vrátenie pozemkov a nehnuteľností.

Na výzvu ústavného súdu na odstránenie nedostatkov podania splnomocnený právny zástupca navrhovateľa v podaní z 29. októbra 2001 označenom ako „Podnet na preskúmanie rozhodnutí č. 262/92/96, 2 S 185/96, 6 SŽ 3/99“ uviedol, že týmito rozhodnutiami bol zamietnutý reštitučný nárok navrhovateľa, ktorý sa týkal nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Spišská Nová Ves. Dôvodom zamietnutia tohto reštitučného nároku podľa napadnutých rozhodnutí bolo nesplnenie podmienky trvalého pobytu navrhovateľa na území Českej a Slovenskej Federatívnej republiky (ďalej len „ČSFR“) v čase uplatnenia nároku v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o pôde“).

Navrhovateľ je presvedčený o tom, že v čase uplatnenia predmetného reštitučného nároku 28. septembra 1992 spĺňal v plnom rozsahu požiadavku § 4 ods. 1 zákona o pôde ohľadom trvalého pobytu, pretože v čase uplatnenia reštitučného nároku bol občanom „Slovenskej republiky“ (zrejme ČSFR), mal občiansky preukaz, v ktorom mal vyznačený aj trvalý pobyt, mal platný cestovný pas a bol riadne zapísaný ako volič vo volebných zoznamoch. Navrhovateľ poukázal aj na to (a priloženými listinnými dôkazmi to aj zdokumentoval), že o jeho trvalom pobyte v uvedenom období existuje aj potvrdenie Mestského úradu v Krompachoch a túto skutočnosť mala potvrdiť aj zástupkyňa pozemkového úradu 9. apríla 1996.

Podľa navrhovateľa je zarážajúce, že tieto skutočnosti na pozemkovom úrade nebrali vôbec do úvahy, a podľa neho jeho základné práva porušil aj Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 29. novembra 1996 sp. zn. 2 S 185/96 a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozhodnutím z 30. júla 1999 sp. zn. 6 SŽ 3/99, pretože jeho odvolaniu proti rozhodnutiu pozemkového úradu nevyhoveli a „začali hovoriť o akomsi formálnom trvalom pobyte“.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu žiadal, aby ústavný súd nasledovne rozhodol: „*Ústavný súd Slovenskej republiky konštatuje, že v zmysle podania môjho klienta zo dňa 14. 9. 2001 a doplneného 29. 10. 2001 došlo k porušeniu Ústavného článku 127 v nadväznosti na Zák. č. 87/91 Zb. v znení neskorších predpisov (zrejme zákon č. 229/1991 Zb. o úprave*

vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov), *pretože sa konštatuje, že podmienky trvalého pobytu môjho klienta bola splnená v plnom rozsahu.*

Ústavný súd ruší rozhodnutia č. 262/92/96, 2 S 185/96, 6 Sž 3/99.

Ústavný súd vracia vec na ďalšie konanie na Okresný úrad, odbor pozemkový v Spišskej Novej Vsi.

Ústavný súd zakazuje pokračovať v porušovaní základných ľudských práv a slobôd môjho klienta Ing. A. J.“.

Vzhľadom na to, že návrh ani po jeho uvedenom doplnení neobsahoval označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia navrhovateľa porušili, ústavný súd vyzval právneho zástupcu navrhovateľa listom z 19. novembra 2002 a neskôr z 20. júna 2002 o opätovné odstránenie nedostatkov podania.

Navrhovateľ na výzvu ústavného súdu reagoval odpoveďou zo 6. decembra 2002, avšak konkrétne neoznačil žiadne základné právo alebo slobodu, ktoré mali byť napadnutými rozhodnutiami porušené. Navrhovateľ napokon 9. júla 2002 oznámil ústavnému súdu, že *„sa jedná o porušenie základných ľudských práv a slobôd vyplývajúcich z článku 12 a 23 Ústavy Slovenskej republiky, pretože tu bolo porušené právo na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky“.*

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané zjavne oneskorene

môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné (ods. 1). Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať (ods. 2).

Podľa čl. 23 ústavy sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje (ods. 1). Každý, kto sa oprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky, má právo toto územie slobodne opustiť (ods. 2). Slobody podľa ods. 1 a 2 môžu byť obmedzené zákonom, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody (ods. 3).

Z obsahu návrhu na začatie konania vyplýva, že navrhovateľ namieta porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 12 v spojení s čl. 23 ústavy rozhodnutím Pozemkového úradu v Spišskej Novej Vsi z 15. mája 1996 sp. zn. Č. j.: 262/92/96 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 29. novembra 1996 sp. zn. 2 S 185/96 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 1999 sp. zn. 6 Sž 3/99.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd zistil, že medzi napadnutými rozhodnutiami, ktorými sa rozhodovalo o reštitučnom nároku navrhovateľa, a právom na slobodu pobytu v zmysle čl. 23 ústavy (pozri I. ÚS 36/02) nie je ústavne relevantná súvislosť, a preto bolo treba návrh po jeho predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 12 ústavy, ústavný súd pripomína, že domáhať sa ochrany tohto článku v konaní pred ústavným súdom je odôvodnené vtedy, ak je spojené zároveň s porušením aj iného základného práva podľa II. hlavy ústavy (mutatis mutandis PL. ÚS 14/98). Vzhľadom na uvedený záver ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému čl. 23 ústavy nemôže prichádzať do úvahy ani možnosť porušenia čl. 12 ústavy.

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že práva navrhovateľa, ktorých porušenie namietal, nemohli byť namietaným postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov porušené, rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2003